

Hi ha tantes maneres de morir...

Un relat de: [Ze Pequeño](#)

Hi ha tantes maneres de morir...

Morir;
morir tan sols per un diàleg,
morir per una paraula
que com sageta que vola o bala
queda clavada entre les xarxes del cor.

Morir;
morir per una llàgrima vessada,
una llàgrima tardana,
una llàgrima única, sola, amarga,
que amaga les veritats del secret inconfessable.

Morir;
morir per un gest, una mirada,
morir per unes nines anhelades
que es fixen en nous finestrals.
Morir per unes nines com estrelles
que no es tenen, que es perden,
que s'escapen però es segueixen recordant.

Morir;
morir per un silenci,
morir perquè algú calla
el que esperava escoltar-se.
Morir perquè el silenci omple l'ànima
d'un buit inquietant que desespera.

Morir;
morir per un lleu soroll que trona,
el d'un cor que s'estima i que s'atura.
Morir trobant-se sol quan decideixen
endur-se al més enllà a qui volíem
retenir per sempre més entre nosaltres.

Morir;
morir per la manca de llibertat,
perquè s'ha perdut la pròpia vida
encadenada, dia a dia, per uns braços,
uns murs o una foscor massa immensa;
inalterable.

Morir;
morir per no saber comprendre
allò que demanem ens compreguin a nosaltres.
Morir sense adonar-nos quan la imatge
que potser podria arrencar-nos un somriure
passa de llarg dels nostres ulls malmesos.

Morir;
morir perquè es pensa que ja és tard
per fer totes les coses projectades.
Morir perquè es creu que no hi ha temps
per robar al dia a dia alguna estona
per conèixer-nos una mica,
a nosaltres, a la vida.

Tot plegat, morir vivint.
Però morint, sempre morint, seguint la vida.
Hi ha tantes maneres de morir
que el món és ple
de cadàvers que caminen.